

שופך דם האדם באדם

(מתוך ניירות, שנמצאו במקרה תחת אבן בשדה)

נפה תיד בעוית וכטרוף נקם, אך אז — זי, זי לזי! —
רצהתי את עצמי, את אור נפשי וחי... „ודם האדם
שפוך באדם“...

ד.

למצוא נים צורב-צורה רציתי, רק לשם כך הסת-
כמתי לסכול את יסורי השאול והאכזרן שבנשמתו;
אך היסורים כבר לחנו את שארית הלשד מן הלב,
וההתחסרות הצדקנית — זי, זי לזי! — כבר טבעה
מוכרת הרפה לאסון עולמי וקדשי — ואין עוד תקוה,
אין עוד אמונה, כי אמצא את הניב הרוא. ואילו גם
מצאתיו, איך ולמי אשמיענו? הן לא כנאשם —
במאשים צריכים לצאת בניב ההוא! צריכים להושיב
שופכים ברי לבב ועזי צדק ורואים לנשמה, לגלויות-
תיה ולתעלומותיה השוקעות בענויים — ואיפה נקח
שופכים כאלה? — אשאיך איפוא אחרי את כתובת
הנאשמים ואת רתוכן היבש של ההאשמה; אולי עוד
יופיע אחרי שכבר יעלו עשבים בשלדי האומלל, „גו-
אל צדק“, והוא ימציא נים ליסורי ויסורי כל יתר
הנקיים האובדים...

(כאן באו שורות ממושטשות, שרק מלים מע-
נות מהן נשארו ברורות בשני קטעים).
קטע א':

— — — אשר להם הקרבנו הכל, הומה היינו
להם ולרכושם ולשלות נפשם הצדקנית — — —
כל החצים בנו — — — והנה קפתנו שני העולמות
— — — הם נשארו שלמים כשתיו וטתהדרים בהט-
פת מוסר, ואנחנו — — —
קטע ב':

— — — ואם שלטונות ממלכה מתתסרת זו,
יהם, רק הם אשמים — — — משאיפות טהרה
ומסידות נפש לאסון הנפש — — — למצבת רוצ-
— — — (השורות הממושטשות כאילו הוצפו באנלי
דמע בבדים)... דמוסר לרפוס מ. ב. לזבניק

„רוצח!“
אחרי שנמתי זמן רב באין רודף, הרעיסה פתי
אום בעלמט התוהו של הנשמה המרוקנת מלה איומה
זי: „רוצח!“

נסתי הלאה... לא, לא נסתי, גם מקודם לא נסתי
ברגלי — נסתי בנשמתי הבהולה, שהתרוקנה והשכה
בי פתאום... כאבן אופל קשקש או בקרפתי הנבוכה
רק הרהור אחד בהול-מכונין וקרי: „הצדה, הצדה,
אל השביל המסביל, אך בלי ריצת רגלים, שלא לעז-
רר חשד...“

הנשמה או אותה עלטת תוהו מתאבכת, שבאה
לזי במקום הנשמה, דהפתי במשך שעות הלאה,
הלאה, עד שראיתי פתאום את עצמי עומד בקרבת
אזלי בר, וקולות חברים מניעים משם צלולים ונפי-
עיים — — — רטמהדנתחבה היר בעוית לתוך
כיס המכנסים — את האקרה רצתה לחטוף משם...
נמאסתי על עצמי, כל העולם נמאס עלי... זיו שמי
הצחורים, ירק הננה, העצים, הסולות הצלולים באוהלים
— הכל נעשה שנוא עד מות לאותה עלמה מרוקנת,
שתיתה בי בשעה זו — זי, זי לזי! — במקום לב מהור
ונשמה מהורה של הלוי... אך לוע האקרה צרה אלי
מטרהקים — מתחת שיה, ששמה השלכתיו במרחק
צעדי מספר מהנופה הירגית, השטוחה, צרה אלי
האקרה, צעפו הדמים מן האדמה אלי, אל הרוצח...
„הההאו!“

אותה צריחת היה איומה-מטורפת, שפרצה פתי
אום מנרוני, הבהילה חברים מכל האוהלים — נחנו
עלי, התחננו אלי, החליקו ראשי בהבה, בחמלה, ואני
שמוח על האדמה כ„אותה גופה“, הוספתי לצרות,
כובש ראשי כחול, בועט וצוכט מסביב בידי וברגלי
— „הההאו — — —“

ב.

במשך שבוע שכבתי בכית החולים כולי אש לזי
הטת מדמדם, מצריח לפעמים מתוך שנים הדוקות
את ה„הההאו“ המטורף שלי.

לאט-לאט שבו אלי אחר כך כוחותי הנפוניים,
גם העלמט סרה מתוך הנשמה, ורק במעמקיה שתתה
דם גופה שטוחה, ופה מעור ועינים קופאות קבלו עלי
לשמים... „דם האדם היה שפוך באדם“...

לא, לא חפשתי עוד גאולה או כפרה לעצמי מפי
אלדת, אף לא הרגשתי עוד אפשרות לצרוח כחיה
מטורפת — הדם השפוך בידי, ששחת וצרב כרעל
במעמקי נפשי, תבע משפט על סיפות. חיי הנרצה וגם
על סיפוח חיי הרוצח — זי, זי לזי! — שהיו יכולים
לתיות מהודים ומלאי רחמים ככה... סבלתי יסורי
שאול ואכזרן בנפשי ולא רציתי עוד להגאל מהם,
רציתי רק למצוא להם נים צורב-צורה, שאין מנוס
ומפלמט ממנו! הלא היתה לי עוד זכות, בשם כל שאי-
פנתי המהירות וסרכנותי לפרות הגדולים והקשים עוד
היתה לי זכות לראות את עצמי אומלל מכל האדם על
מני האדמה, אך נקי במעמקי אמתו, נקי, נקי, נקי...
ג.

כמעט שהצרחתי שוב מבין שנים הדוקות את
ה„הההאו“ הנורא של היום הנורא...

נמצאו מסיפי מוסר, חובה יעאו ללמד עלי, על
כל שכמותי, על הדור כולו, ואחר שוקל תמיד דבריו
בהירות מעמיקה, נחפו וקרא כפתום צדקני: „ייתי
ולא אחמינית!“ — ואף לא השתתפות סלה, אף לא
יבנה כל שהיא בטוראי נובאות האסון של דגפי האר
בר בשני עולמותיו...

הלא נקי ותמים וטהור הייתי! רחמים גדולים
וצדק אנושי בעצם תומו וטהרתו המו בלבבי. עליתי
לארץ אבות שוממה נכון לפראת כל סבל, לפראת כל
קרבו, ובלבד שאזכה לראות קבוצים-קבוצים מבני עמי
עובדים בצדק וחיים במהרה, כגמול על ענויי דורות,
כאמונת החזון, שהנרישונו מתוך ענויי דורות. והנה
הרפילו מתנפלים עלינו באכזריות פראית, ואחר כך
— מאחורי כל גדר, מאחורי כל פלע ותל יורים והורר
נים ביום ובלילה; ידינו טבולות בדם אחים ואחיות
פעעים ונופחי נפשם וענוייהם בדרועותינו; ואין קם
לישע, ואין מהאמץ למצוא ולענוש את הרוצחים הפר-
אים, הנמונים אחור רק מפני „דם תחת דם“. כמטור
רפים התלבטנו סרוב מכאוב והרון ונקם תוסס, ואז...
לא, לא אשפוך עוד בצדיחה פראית את צעפת
הדם ויסורי השאול והאכזרן שבנשמתו...

לא, לא רוצח אני! לא אני רצהתי — אותי
רצחו! רצחו את אחי ואחיותי, את כל הקדוש והטהור
בנפשי רצחו יום-יום ולילה-לילה. עיפנו עד מות מועד
זועי-עברה ואבל וחרון אין אונים, והיר הותרה, היר